

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Eutonio. 305.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

di est, quæ mala omnino nõ admittat: nec rursus vi naturæ mala habet: verum per animi negligentiam ac socordiam, prolapsionem à bonis sustinet. Quod etiam primo homini accidit, perindeque salutis finibus deiectus est: quam tamen rursus secundus homo, ex eo ortus, qui veram naturam nostram in seipso suscepit, ipsi reddidit: Nam cum verè Deus esset, homo verè effectus est, ex duabus naturis vnus Dei Filius existens, haudquaquam ab eo, quod erat, immutatus, cum id, quod sumus, factus est.

Cheremoni. 304.

Et ob crebras tuas literas pudore suffundor: & rursus ob parùm honestas & laudabiles actiones te auersor. Atque, quidnam tibi respondeam, ancipitis animi sum. Non quòd, id quod quæris, explanare nequeam: verum quòd auribus tuis, vt indignis, parcam. Neque enim canibus sancta dare nobis licet. Si autem insanire desinas, & quæ à me quæsissti exponam, & ostendam quoniam pacto id, cui tu fidem abrogas, extra dubitationem sit. Nam nec lippiens oculus in folis orbem aciem defigere potest, & si eam defigat, frustra id agit: nec fordida mens sanctarum rerum quicquam vtiliter perferutari potest.

Eutonio. 305.

Cum ait psalmista, Adhæsit pavimento anima mea, primùm quidem ipsius cū corpore communionem ac societate significat, vt quæ ex pulueris pavimento sit. Deinde etiam voluntariam suam humilitatem, quam, ob admissum facinus, præ se tulit: vt qui per eam, iuxta sermonem Dei, cum, qui se humiliat, exaltantis, vitam adepturum se speraret.

Theodosio Scholastico. 306.

Cum mores integritatem, non anni testantur, serui reprehensio in eiusmodi homine non est. Verum et si violenta fortuna cum in seruitutem redegit, at generosa vo-

εἴτε ἀνεπίδεκτός ἐστι κακῶν, οὔτε φύσικώς κέκτηται τὰ κακά, ἀλλὰ γνώμη καὶ ῥαθυμία τὴν σπόπῳσιν ὑπομῆναι τῶν χειρῶν. ὁ δὲ καὶ ὁ ἄρῳτος πέπονθεν ἄνθρωπος, καὶ τῶν ὄρων τῆς σωτηρίας ἐξέπεσεν, ἦν αὐτῷ πάλιν ὁ δεύτερος ἐξ αὐτῆς σποδὲδακεν ἄνθρωπος, ὁ τὴν ἀληθῆ φύσιν ἡμῶν ἐν ἑαυτῷ ἔπιδεδεξάμενος. θεὸς γὰρ ὢν ἀληθῶς, γέγονεν ἄνθρωπος ἀληθῶς. Ὁ δὲ δύο φύσεων, εἰς ἑνὸς ὢν θεοῦ, ἔτραπείσθῃ ὁ δὲ ἦν, ἐν τῷ γενέσθαι ὁ ἐσμέν.

Ὁ δὲ δύο φύσεων ἕπερ.

Χαιρήμονι. τδ.

Καὶ γράφοντα πολλάκις ἀγχύομαι, καὶ ἀράφοντα ἔχει ἁλῶς σποτρέφομαι. καὶ σπορῶ τί σοι σποκρίθω, ἔχῳς λειπέμενος σαφηνείας, ἀλλὰ δόμνος τῆς ἀκοῆς σου ὡς ἀναξίας. οὐ γὰρ κωσι δίδομαι τὰ ἄγια ἔπιδράπημην. εἰ δὲ σπολυπῆστας, καὶ λέξω τὰ αἰτηθέντα, καὶ δέξω τὸ ἀπιτοῦμενον ἀναμφίβυλον. ἔδδ γὰρ λημῶν ὀφθαλμοῦ τῷ τῆ ἡλίου δίσκῳ ἐκατεῖσαι δύναται. καὶ ἀτερίζω ματαίως ἡρόληται, ἔδδ ῥυπῶσα ἀξίνια, θηρεύσασί πῶν ἀγίων εἰς ὄφελος δυνάται.

Εὐτονίῳ. τε.

Ἐκολλήθη τῷ ἑδάφει ἡ ψυχή μου, λέγων ὁ ψαλμῳδὸς, ἄρῳτον μὲν τὴν πῶς τὸ σῶμα αὐτῆς κοινωνίαν δηλοῖ, ὅτι τῷ ἑδάφει ἔσθης τῷ χόος. ἔπειτα καὶ τὴν ἐκούσιον ταπεινώσιν ἑαυτῶν, ἦν ἐφ' οἷς ἡμαρτεν, ἐπέδείξατο. Ἐπισαμδὲ αὐτῆς καὶ τὸν λόγον τῷ θεῷ πρὸς ὁδοκίνας τὸν ταπεινωῦντα ἑαυτὸν ἀνθρώπος.

Θεοδοσίῳ χολακτικῷ. τγ.

Ὅτι τῶτος εὐδότητα, οὐκίτη μαρτυρεῖ, ὅτι ἐστὶ δούλου μέμης ἐν αὐτῷ. ἀλλ' εἰ καὶ τυχῆ βία ἐπιγράγει, ἰπῆρα γὰρ ἀλλὰ γνώμη γενίμα ἡλευθέρωσιν ἰπῆρα δὲ